

Farul Creștin

„Voi sunteți lumina lumii”. Matei 5:14.

Anul VI. No. 40

Redacția și administrația: Arad, Strada Fabricii, No. 20.
Apare în fiecare Sâmbătă

Sâmbătă,
8 Octomvr. 1938

„Eu sunt ușa”

De Petru Truța

Sfânta Scriptură ne vorbește despre două uși, de mare însemnătate. Despre prima se scrie în întâia carte a Bibliei-Genesa 3:24, iar despre cealaltă în ultima carte — Apoc.: 21:25. Prima este o cale închisă, iar cealaltă o poartă deschisă. Prima reprezintă pierderea noastră dureroasă, iar ultima reprezintă câștigul nostru fără de sfârșit. Una ne vorbește despre cădere, iar cealaltă despre mântuire. Una pentru speranță, iar alta pentru disperare. Una ne amintește de justiția eternă nestrămutată, iar alta despre mila și dragostea deschisă a lui Dumnezeu, care este în așteptarea noastră. Tot ce găsim între aceste două uși sunt toate numai grade de căderi și ridicări, de tragedii și de triumfuri.

Prima este o ușă închisă. Aceasta este prima mare urmare a păcatului. Păcătosul este scos afară, iar ușa este încuiată după el. Orice încercări omenesti, oricât de mari ar fi ele, nu sunt în stare să mai deschidă această ușă. Deasupra ei se învârteste o sabie învâpăiată. Ce plecare tristă! Nici o alungare afară n'a fost vreodată așa de dureroasă. Nici o pierdere n'a fost vreodată așa de mare. Mulți n'au crezut, și e dureros că încă sunt mulți cari nici acum nu cred, în această descriere a Bibliei. Mulți au spus că aceasta este numai o legendă, un basm; dar, nu a existat niciodată un scriitor care să aștearnă pe hârtie adevăruri mai dureroase, o cădere mai adâncă; n'a existat niciodată un istoric, care să fi descris o tragedie mai mare și mai tristă, ca aceasta. Acesta a fost încă numai începutul, dar cine va putea să calculeze pierderile pe care le-a adus păcatul dealungul miilor de ani?

N'a fost aceasta ultima ușă închisă! Pacatul a închis încât multe alte uși, în fața oamenilor. Uși care duc la odihnă! Uși care duc la bucurii! Uși care duc la pace și liniște! Uși închise! Pentru mulți, păcatul a închis ușa societății, pentru alții ușa bisericii, iar pentru unii chiar ușa familiilor lor.

Eu, personal, am avut odată un bun prieten. El a fost speranța familiei și bisericii sale. Un tânăr exemplar. Traia o viață curată. Nu-i plăceau nebuniile lumii și nu petrecea în societatea baieților ușori. Baiatul mamei! Cât de frumos a crescut el lângă cuibul părintesc! Satul nostru s'a pătut lauda cu el și s'a laudat. Unde ești acum vllstar scump? Intr'o zi el a părăsit casa părintească, plecând într'o mare capitală a lumii. El și-a părăsit prietenii săi și țara și s'a dus să-și caute norocul aiurea. Acolo a început să privească altfel la viață. La început dădea pe la biserică regulat, apoi tot mai rar, până când, într'o zi, nu s'a mai dus de loc. Ceva rău s'a petrecut în viața lui. N'a fost lucru mare la început. Numai un păcat mic. Dar ceea ce a fost mic, a crescut. Aceasta a întunecat viața lui. L-a dus în fața disperării. L-a aruncat în prada neliniștei. I-a furat plăcerea vieții. S'a despărțit de toți cunoscuții. N'a mai scris mai mult mamei sale. Astăzi el se găsește departe de casa lui, de țara lui, pe un continent sălbatic cu clima aspră, ducând o viață de iad, de dureri și remușcări. Am întrebat pe un fost prieten al său dacă crede că el se va mai întoarce vreodată acasă. Și mi-a răspuns, nu! Nu mai are atâta curaj! El a ales ultimul drum, ca unul mai sigur spre stingere. Și

așa cum mă gândesc la acest bun prieten de altădată nu pot decât să strig: ce mare pierdere! Ușa societății este închisă pentru el. Ușa familiei este închisă pentru el. N'a închis-o familia, el singur a închis-o! El nu mai vrea să știe că mama lui îl cheamă, că frații lui îl doresc, că prietenii săi ar fi fericiți să-l întâlnească. El este dincolo de o ușă închisă. Ce durere mare! Să fii afară!

În capitolul șapte din Genesa se descrie ziua în care Noe, la ordinul lui Dumnezeu, a intrat în corabie. „Apoi Domnul a închis ușa după el”. În imaginația noastră, nu cred că am putea găsi ceva mai îngrozitor decât această ușă închisă. Domnul a închis-o. Înăuntru era familia credincioasă, afară mulțimea nelegiuită. Totul era pierdut pentru ei. Strigătele lor au fost zădarnice. Valorile aducătoare de moarte îi cuprindeau tot mai mult. Înăuntru era liniște și încredere, afară prăpăd și moarte. Păcatul a închis ușa pentru ei.

Pe mulți, păcatul i-a luat din casele lor și i-a aruncat pe străzi. Multora le-a furat libertatea și i-a îmbrăcat cu un nume de ocară, de păcate și dezastru.

Totuși, nu trebuie să disperăm! Există o ușă deschisă, pentru noi, și nu numai pentru noi, ci pentru oricare alt păcătos oricât de mari ar fi păcatele sale. În Apocalips, în capitolul 2, se vorbește despre o cetate sfântă și eternă, despre cetatea lui Dumnezeu, noul Ierusalim cersc. Glasul Celui ce sedea pe scaunul de domnie, a zis: „Iată Eu fac toate lucrurile noi”. Porțile acestei cetăți nu mai sunt închise. Versetul 25 spune: „Porțile ei nu se vor închide ziua, fiindcă în ea nu va

(Continuare în pag. 2-a)

Farul Creștin

Foale bisericească baptistă

Apare sub îngrijirea unui comitet.

Redactor responsabil:

Ioan Cocuț

Anul VI. No. 40 8 Oct. 1938

Apare în fiecare Sâmbătă

Abonamentul:

Pe an 100 lei, pe 6 luni 50 lei.
In străinătate dublu.

Nu se primesc abonamente
decât cu trimiterea banilor
înainte.

Redacția și Administrația:

Arad, Str. Fabricii 20.

Telefon 24,62 Arad

Casier: N. Oncu, Arad, Str. Blanduziei 4

DELA REDACȚIE

După cum au văzut mai mulți cetitori, abonamentul la CALAUZA și MANA a fost ureat, la fiecare, la 20 lei pe an și la 12 lei pe jumătate de an. Am fost siliți să facem acest lucru de urecare mare a prețului hârtiei și tipăririi. Prețul s'a ureat cu aproape 40 la sută. Deși din abonamentele dela CALAUZA și MANA nu s'a plătit niciun om, cu toate că munca e multă și grea, totuși ajunsesem în faliment cu CALAUZA din pricina banilor puțini primiți. De aceea credem că vom fi pe deplin înțeleși și ajutați de frații și cetitorii noștri în acest lucru. Știm că aceste reviste au dus mare binecuvântare în multe mii de inimi. Domnul le-a folosit în chip slăvit în anii din urmă. De aceea cerem pentru anul 1939 sprijinul Dvoastră pentru răspândirea lor.

De pe bancă

Să nu credeți că e vorba de banca națională sau românească. Nu. Scriu aceste rânduri de pe banca din casa de rugăciune baptistă. Și vreau să vorbească numai în numele meu, ei și al altor credincioși cari stau pe băncile din casele noastre de rugăciune.

Nu mă voi supăra dacă nu veți fi de aceeași părere cu mine, dar nici voi să nu vă supărați dacă vă voi spune verde, ceea ce am pe inimă.

Astăzi vă spun numai atât că nu-mi place să puneți pe oricine la conducerea cântărilor comune. E mare lucru să conduceți așa de bine o cântare comună, încât sufletul meu să se poată înălța prin ea la Dumnezeu. De aceea nu puneți pe oricine la dictarea cântărilor.

— Fr. Bechira Simion, com. Checia, jud. Timiș, caută doi ucenici la meseria de fierar (covaci), cu toată întretinerea, fie copii de-ai fraților, fie străini. Doritorii să scrie la adresa de mai sus.

„EU SUNT UȘA”

(Urmare din pag. 1-a)

mai fi noapte”. Dumnezeu, în mila Lui, în Hristos, a făcut cu puțință pentru noi ca să gustăm mântuirea, și mângâierea, pacea și bucuria, fericirea din casa Tatălui. Isus a zis: „Eu sunt ușă. Dacă intră cineva prin Mine, va fi mântuit; va intra și va ieși și va găsi pășune”. Este interesant să știm că nimeni niciodată n'a spus că a fost mântuit prin Socrate, deși el a fost atât de luminat, sau prin Plato, ei numai prin Isus Hristos. El este singura ușă prin care putem veni înaintea lui Dumnezeu. Aceasta nu e o ușă, ci singura ușă. O ușă deschisă larg. O dragoste care poate fi câștigată de „oricine”.

Acum câțiva ani un om a căzut în beție așa de rău și de adânc încât familia lui l-a desmoștenit. Însăși soția lui l-a dat afară din casă și i-a interzis să mai vină înapoi, luându-i dreptul de a-și mai vedea copiii.

Intr'o noapte, flămând și fără nici un ban, desculț și foarte prost îmbrăcat, a intrat într'un local neobicit. Era la **Pacific Garden Mission**. Cineva tocmai cânta: „Mila lui Dumnezeu e foarte largă” și el spune acum: „Acea cântare m'a zdrobit puternic”.

După ce adunarea s'a sfârșit, el s'a îndreptat înspre casa în care locuia soția lui cu tatăl ei. A trecut peste gard în grădină. Și acolo a început să aștepte în speranța că, la revărsatul zorilor va putea să-și zărească cumva copiii doriți, pe care nu mai avea dreptul să-i viziteze. În timp ce cerul Păstelui se lumina, urechile lui continuau să audă vechiul cântec care a umplut inima lui cu o nouă viață. „În loc să mă strecur pe fereastră”, spune el, „m'am lăsat jos la picioarele lui Hristos, și, spre mirarea mea mare”, adăugă el, „El nu m'a muștrat. El a știut că eu am fost muștrat destul. Nu m'a muștrat și nici nu mi-a dat nici un sfat. A știut că am fost sfătuit destul. A pus numai brațele Sale după gâtul meu și m'a iubit. Și când soarele a răsărit, am fost un om nou”. O nouă viață, prin o nouă ușă.

Isus Hristos este o ușă deschisă. Cine intră prin această ușă, intră în adevărata viață. Viața de biruință și de bucurii. Viața de lumină și de speranțe. Noui și mari oportunități îi așteaptă pe

toți cei ce vin la Hristos. El dă mântuire și viață veșnică.

Dincoaci de această ușă este lumină îmbelșugată; dincolo întunec besnă. Dincoaci de această ușă este pâinea vieții; dincolo foame și lipsuri. De o parte este nemulțumire, de altă parte pace. De o parte este nesiguranță, de altă parte este promisiunea lui Dumnezeu. Ea e o ușă care desparte destinele pentru toate veșnicile. De o parte lacrimi și dureri; de altă parte, bucurii fără de sfârșit în jurul Regelui cel Sfânt.

De care parte a ușii ești tu acum? Ești cu Hristos, sau fără de El? Ai trecut prin această ușă, care este Hristos, sau nici n'ai auzit de așa ceva până acum? Ai venit la Hristos, sau ai fost mulțumit să vii la o religie? Cuvântul Domnului este: „Adevărat, adevărat vă spun, că cine nu intră pe ușă în staulul oilor, ci sare pe altă parte, este un hoț și un tâlhar”. Este ușor să te razimi pe ordine și așezăminte omenești, dar cât de înșelătoare sunt ele! De ce nu ai veni la Isus?

Deschide inima pentru Domnul ei! Ridică-ți cugetul la Fiul lui Dumnezeu. „Porți, ridicați-vă capetele; ridicați-vă porți veșnice, ca să între Impăratul slavei! Cine este acest Impărat al slavei? Domnul cel tare și puternic, Domnul cel viteaz în lupte! Porți, ridicați-vă capetele; ridicați-le porți veșnice, ca să între Impăratul slavei”. Da, porțile inimii tale, iubite cetitor, să-și ridice capetele, să se deschidă ca să între Regele Regilor și Mântuitorul tău.

Isus ne prețuiește

O bucată de aur poate fi murdărită, pătată și acoperită, dar, cu toate acestea, ea nu-și pierde din valoarea ei adevărată. Dacă o pui pe cântar, greutatea ei și nu aparența, îi va arăta valoarea, iar dacă o vei arunca în foc, strălucirea ei va ieși măreț la iveală. În același fel se poate ca lumea să arunce multă ocară și hulă asupra unui credincios. Ea poate să-l înegrească mult. Dar în zadar. Valoarea lui înaintea lui Dumnezeu nu scade. Cântarul lui Dumnezeu nu dă greș. De aceea, deși oamenii au păreri rele despre noi și ne hulesc, totuși noi suntem liniștiți, pentru că știm că Domnul ne cunoaște. El ne prețuiește și ne iu-

PERSECUȚIA ÎN EVUL MEDIU

800—1517

„DRUMUL SPRE CER”

De L. L. Sezonov

În veacul al 12-lea, tot în Franța de sud, și mai târziu în Italia și Spania, au început să se răspândească învățăturile unui oarecare Petru Waldo, negustor bogat din orașul Lyon. Acest negustor a căutat pacea sufletească și mântuirea sufletului său.

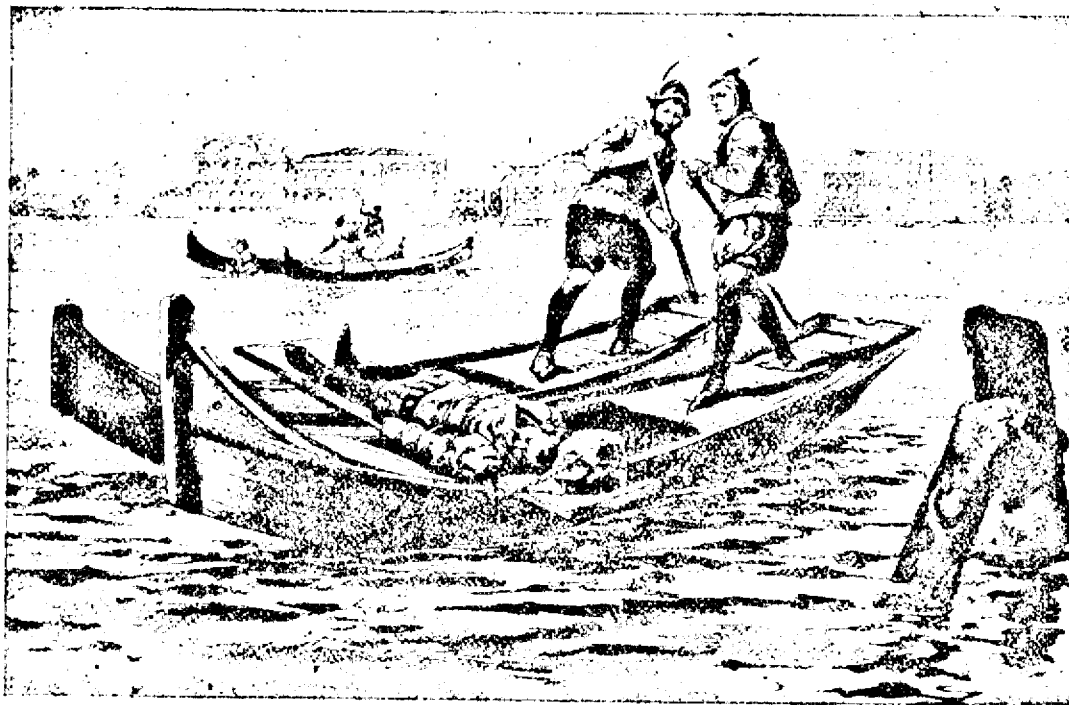
Într-o zi prietenul lui Waldo, care-l însoțea, fiind lovit de fulger, muri pe loc. Această nenorocire făcu mare impresie asupra sufletului lui Waldo. „Dacă eu aș fi fost lovit”, se întreba el, „ce s'ar fi ales din sufletul meu?” Stăpânit de astfel de gânduri, Waldo se duse să se consulte cu

Waldo s'a întors acasă, hotărît să urmeze sfatul dat de teolog. Soția nu-l pricepu și de aceea Waldo i-a spus să aleagă ce vrea. Să ia partea ei, banii sau moșia. Femeia, fără întârziere, alese moșia, lăsând lui Waldo prăvăliile și banii. Într'un timp cât mai scurt Waldo lichidă toate afacerile sale, transformând toată averea în bani, iar banii împărțindu-i la cei săraci și lipsiți din Lyon, sub formă de alimente săptămânale.

Cu toate acestea sufletul lui Waldo încă nu avea pacea cea mult dorită. Odată din curiozitate a început să cerceteze Scriptu-

le oamenilor. Pretutindeni au fost primiți cu mare bucurie. Unii dintre ei cântau cuvintele Scripturii în auzul poporului, acompaniindu-le cu instrumente cu coarde. Aceștia au fost trubadurii lui Hristos.

Arhiepiscopul din Lyon n'a privit cu ochi buni mișcarea lui Waldo, motivând că laicii n'au dreptul să predice Evanghelia. Însă Waldenzii — urmașii lui Waldo — au răspuns, spre marea uimire a arhiepiscopului: „Noi trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni”. Cu toate acestea Waldo și evanghe-

Waldenzii Inecași în Veneția

un teolog cum ar putea găsi mântuirea sufletului. Teologul îndată i-a arătat mai multe drumuri de mântuire: post, canoane, pocăință prin biserică, rugăciuni, etc. Dar cu cât teologul îi înșira mai multe mijloace, cu atât Waldo devenea mai nedumerit. În cele din urmă neputându-și stăpâni dorința inimii, îl întrebă pe teolog: „Din toate drumurile care duc la cer, care este cel mai sigur? Eu vreau să urmez pe drumul perfect”. „Ah”, răspunse teologul, „în cazul acesta avem cuvintele Mântuitorului care a zis: „Dacă voințe cineva să Mă urmeze, să se lapede de sine, să-și ia crucea și să vină după Mine”.

ra. Dar văzând că este scrisă în limba latină, angajă doi preoți, unul să traducă din limba latină părți din Scriptură, în limba poporului, iar celalalt să copieze în multe exemplare aceste Scripturi traduse. În felul acesta, Evangheliile și o parte din epistole au fost traduse. Waldo începu să cerceteze din ce în ce mai adânc Scriptura, vorbind și altora despre conținutul ei. Urmând planul lui Hristos, Waldo organizează grupuri de câte doi pe care i-a trimis să citească Sfânta Scriptură în auzul poporului și să îndemne pe oameni să se lase de păcate. Trimișii lui Waldo, în scurt timp au pătruns în ateliere, piețe și case-

liștii săi au fost izgoniți din parohia Lyon. Waldo a apelat la Papa care l-a primit bine și l-a felicitat pentru lepădarea de sine (împărțirea averii), dar i-a spus răspicat: „Tu să nu predici cu nici-un chip decât sub autoritatea preoților”. Waldo însă nu se dădu bătut. Predică și mai departe. Biserica a început să ia măsuri contra Waldenzilor, și în 1184 îi excomunică din biserică și-i declară „sectanți”, schismatici sau rătăciți. Waldenzii, după excomunicarea lor, începură să propovăduiască cu un zel și mai mare. Astfel, pe la 1212, ei erau foarte

(Continuare în pag. 7-a)

PIEDECELE ÎN CALEA PROGRESULUI MISIONAR

de P. Naghi și E Vereș

Astăzi, după 20 de veacuri, ne întrebăm mirați: Cum se poate că Evanghelia n'a putut fi auzită de toate rasele omenirii și în toate colțurile lumii? Când ne gândim la acest fapt, găsim că vestirea Evangheliei, care este de foarte mare importanță pentru oricare suflet omenesc, a fost totdeauna împiedecată în răspândirea ei. În toate veacurile au fost piedeci și sunt și azi cel puțin trei: Păgânismul, Mohamedanismul și Civilizația albă.

PĂGANISMUL

Cu toate că între păgâni s'a început lucrul misionar dela anul 1517, după reformație, totuși există încă 200 milioane cari nu știu nimic despre Vestea cea bună, adusă de Domnul Isus.

Intre ei e greu de lucrat. Cea mai mare parte dintre acești păgâni trăiesc în părțile cele mai roditoare ale lumii și de aceea niciodată n'au stăruit să se desvolte. Ei găsim și azi în starea primitivă dela început.

Mulți ani trebuie să lucreze misionarul, numai ca să-i obișnuiască pe acești sălbateci să se îmbrace. Se cere apoi o mare muncă pentru a stărpi canibalismul, care la ei este o patimă și un obicei mai mult, decât o trebuință trupească. Ei nu mănâncă oameni pentru că le e foame, ori că nu au ce mânca. Ci, canibalismul este o manifestație a cultului lor religios. Ei se împart în triburi independente și fac războiu între ele. Atunci acei dintre ei sunt lăudați care mănâncă mai mulți oameni. Pe o insulă din Oceania s'a găsit un șef de trib care a mâncat 320 de oameni. Socoteala se face după crăurile care au fost păstrate.

Vrăjitoria împiedecă mult învătătura sănătoasă. Vrăjitoria stăpânește inima acestui popor așa de înapoiat și din cauza aceasta ei fac multe lucruri lagrozitoare. De exemplu: Când în 1813-1814, Judson lucra în Burma, orașul Baagoon a luat foc și poporul crezând că e vrăjtit de vreun dușman, n'a pus mâna să stingă focul. Iar în Africa, pe la 1817, Livingstone povestește că într'un sat leii făceau mari pagube în viețile locuitorilor, dar ei nu îndrăneau să se opere, crezând că sunt vrăjiți de vreun dușman și trebuie să suporte pedeapsa.

Dacă vreo femeie africană naștea doi gemeni, se socotea tot ca un lucru necurat și copiii erau omorâți, iar mama alungată în pădure unde murea de foame.

Superstiția este o mare piedecă. Ei sunt stăpâniți de groaza dușmanilor necurate. Ei cred că în toate lucrurile și ființele locuiesc duhuri răuvoitoare care pot aduce moarte sau boli. Astfel, ei se închină și caută scăpare la „fetiș”. Feti-

șul e un lucru simplu: o bucată de fier, de lemn, un dinte de leu. Toate aceste obiecte sunt adunate și se caută scăpare în ele. Le e foarte greu să scape de această superstiție și de multe ori numai generația tânără poate fi scăpată de această credință greșită.

O altă mare greutate este neștiința. Nu numai că nu știu citi, dar chiar limbajul lor este foarte sărac în cuvinte. N'au cuvinte pentru a se exprima după nevoie. Nu au alfabet și nici nu se gândesc că ar putea să existe vreo carte. Misionarul trebuie să învețe limba lor sărac, lipsit de cuvinte îndestulătoare, să-l îmbogățească apoi, inventând cuvinte noi, să traducă Biblia. Toate acestea merg greu, cer timp mult și educație.

La școală învață greu, cașetarea pentru ei e ceva mare de tot. Nu au mijloace de trai. Pământul în cele mai multe locuri e bun, clima potrivită, cu toate acestea ei sunt săraci, fiindcă nu știu cum trebuie să-și procure mijloacele cele mai simple de trai.

Maria Slessor a lucrat zeci de ani numai ca să poată aduce poporul la ascultarea Evangheliei. Deci, misionarul, întâi trebuie să-i învețe să se îmbrace, apoi să le dea educație în privința căutării mijloacelor de trai, numai apoi vine timpul când le poate predica Evanghelia. Toate acestea cer timp și lucrul merge greu.

MOHAMEDANISMUL

Mohamedanismul a fost întemeiat de arabul Mohamed, la începutul veacului al 7-lea după Hristos. Ei cred într'un singur Dumnezeu, pe care îl numesc „Alah”. Ei privesc Creștinismul ca o religie politeistă din cauza Trinității.

Nicio altă religie, afară de Creștinism nu are planul misionar la fel cu al mohamedanilor. Tendința lor e să cucerească toată lumea și prin acest plan ajung adversarii creștinilor. Pretutindeni au misionari și chiar se expun, dacă e nevoie, morții, pentru principiele lor.

Convertirea prin forță.

În veacul al 7-lea Mohamed a pornit o numeroasă oștire, a cărui scop nu era numai cucerirea cetăților și țărilor, ci și cucerirea întregii omeniri la religia mohamedană. Dar ei nu apelau la conștiință, ci prin amenințări și sabie câștigau adherenți.

Până la 1900, acel mohamedan care trecea la Creștinism, era pedepsit cu moartea, iar în 1919 s'a votat o lege prin care nu se socotea crimă uciderea celui ce a trecut la Creștinism. Până în anii trecuți singura scăpare pentru mohamedanul convertit era fuga din țară. Deci prin ideea ce o a despre Creștinism, ca fiind o religie politeistă și prin planul

lor misionar, — forța, silnicia, practicând și poligamia, — mohamedanii constituie mari greutăți în calea progresului misionar al Creștinismului.

CIVILIZAȚIA ALBĂ

Nu numai păgânismul și mohamedanismul produc mari greutăți în progresul Creștinismului, ci chiar poporul alb numit creștin. Ei produc unele dintre cele mai grele piedeci în calea Cuvântului.

Negrul din Africa se miră, cum se poate că acel alb care vine cu vestea Evangheliei, vine pe de altă parte să-i răpească libertatea, ducându-l pe el rob, despărțindu-l de familia lui. El se întrecabă: cum poate să fie iubire de frați în acest alb care îl vinde ca pe animale.

Nu înțelege omul galben din China și Indianul din Indii, că pentru ce acel alb care vine cu arma și cucerește țara lui, o supune și o despoaie, — poate să vină în același timp cu o Evanghelie a păcii și a iubirii aproapelui.

Misionarul vine cu Evanghelia, prin care le vorbește despre o viață curată și tot omul alb aduce cu vaporul sute de butoaie de alcool, pentru ca tot albul să vorbească împotriva beuturilor. Desigur că ei nu știu că sunt mulți albi cari numai cu numele sunt creștini.

Pe la sfârșitul veacului al 19-lea, Maria Slessor se îmbarcă pe un vapor în Anglia pentru a veni ca misionară în Africa. Pe același vapor pe care călătorea o singură misionară, erau sute de butoaie de alcool, tot misionare și ele ale celui rău. Cum vor fi crezuți misionarii Evangheliei păcii, dacă albul le furtințe păgânilor cu o mână Biblia și cu cealaltă sticla cu alcool?

Speculația comercială este o altă piedecă în calea pocăinții păgânului. Albul cumpără marfa scumpă dela păgân pe nimicuri: mărgelile, sticle colorate.

Misionarul le predică o viață curată și cinstită și tot albi introduc case de prostituție autorizate și sprijinite de către autoritățile statului. Vedem deci că cea mai mare piedecă în calea Evangheliei este tocmai civilizația albă. Dacă cei aproape 500 milioane de creștini și-ar face datoria de creștini față de păgâni, în foarte scurt timp lumea păgână ar fi evanghelizată și Domnul ar putea să vină gășind pe ai Săi gata.

PE LACUL CATLABUG, Basarabia, a avut loc un botez cu 11 persoane la 1 Sept. la care au luat parte frați din li comune și au cântat trei coruri, din Hagi-Curda, Fântâna Zânelor și Erdec. După botez s'a ținut Cina Domnului. După masă s'a ținut serbarea tineretului, condusă de fr. Ienea, seminarist.

TINEREȚE BIRUITOARE

de D. Pascu

La greci se obișnuia să se țină, la anumite date, serbări la care se adunau tinerii din toate colțurile țării, ca să-și măsoare puterile prin lupte, alergări și alte manifestațiuni asemănătoare. Fiecare cetate grecească își trimitea la aceste serbări tineretul cel mai ales al ei. Iar când se întorceau acasă biruitorii, bătrânii hotărau dărâmarea unei părți din zidurile cetății, spunând: „Cetatea care are un tineret biruitor, nu are nevoie de ziduri de apărare”.

Acești tineri cari se întorceau biruitori, își impuneau un anumit fel de trai în ce privește hrana zilnică, și-și petreceau timpul în exerciții grele, care laolaltă le asigurau cumuna de lauri.

Chemarea Bibliei

Tineretul nostru trebuie să citească și să creadă adevărurile Bibliei, singurele care ne duc la biruință. Biblia ne arată pe Isus, care a trăit o tinerețe biruitoare și care ne cheamă pe toți la biruință. Ea ne arată norul de tineri care au trăit o viață de biruință. Ea este busola care ne ajută să cărmuim bine corabia tinereții și nu ne lasă să ne rătăcim sau să fim zdrobiți de valurile lumii. Biblia ne arată pe vrăjmașii tinereții noastre. Ea ne înflăcărează la luptă. Vrăjmașii care atacă tinerețea și împotriva cărora trebuie să ridicăm arma, sunt mulți.

Mândria

Războaiele n'au ruinat mai multe vieți ca mândria. Mândria este păcatul cel vechiu; ea a existat înainte de a fi omul și pământul. Ea a născut pe diavolul și slugele sale. Unele păcate pentru a fi înfăptuite, au nevoie de mai multe persoane. Mândria își face lucrarea mai mult singuratecă. Ea își face lucrarea mai ales în viața tinerilor. Ea se arată în viețile cărmuitorilor ca și în cea a supușilor. Pătrunde în inima omului cu carte ca și în cea a omului de rând. Urmele ei se văd printre membrii bisericilor și nu crută nici pe predicatorul dela amvon.

Mândria a împiedecat pe Moise să intre în Canaan și a făcut pe David să strige: „Păzește-mă

Doamne, de păcatul mândriei!” Păcatul mândriei a întâmpinat pe Fiul lui Dumnezeu în pustiu unde L-a ispitit timp de 40 de zile. Mândria a pus stăpânire pe fari-seul din templu și a făcut pe scriitorul Bibliei să spună: „Dumnezeu stă împotriva celor mândri” (1 Petru 5:5). Păcatul mândriei stă în legătură cu lăuntru nostru, cu mima. El ne face să ne vedem mai buni, mai înțelepți și să disprețuim pe alții. El ne face să ne impunem voia noastră pretutindeni. El ne răpește din fața vederii, voia lui Dumnezeu. Domnul Isus a strigat în Ghetsimani: „...dar fie cum Tu voiești!” „El a învățat pe ucenicii Săi să se roage: „Fie voia Ta, precum în cer așa și pe pământ”.

Tineri, să declarăm războiu împotriva mândriei. Să privim pe Isus, care atunci când poporul vrea să-L facă împărat, pleacă din acel loc. Să-L privim încins cu ștergarul slugăriei, întrebând pe ucenicii Lui în ultima seară: „Înțelegeți ce am făcut Eu?” Și iarăși spunându-le: „Fericii veți fi dacă le veți face”.

Când păcatul mândriei va fi biruit în noi, corul în care cântăm sau pe care-l conducem, biserica ai cărei membrii suntem, sau amvonul dela care predicăm, vor produce mai multe binecuvântări.

Alcoolul

Molima care roade și trupul și sufletul tinerilor, este alcoolul, băuturile îmbătătoare. Cine să fie cei ce-i declară războiu?

În Vechiul Testament găsim patru tineri, care se organizează într-o societate anti-alcoolică. Aceștia pe lângă alte voturi frumoase, se hotărăsc, să „nu se spurce cu băuturi”. Ei au cerut apă pentru băut. Dar prin această hotărâre n'au rămas în urmă nici trupește, nici sufletește și nici cu puterea lor intelectuală. Daniel și cu cei trei tovarăși aveau cea mai frumoasă înfățișare și erau cei mai înțelepți.

Beția este patima de care bătrânețea nu ne va putea scăpa. Ea tâmpește mintea. Ea ne face nepotriviti pentru lucrul lui Dumnezeu. Băutura a adus lui Noe și lui Lot cel drept, rușine.

Dar le place oamenilor să spună că ei beau cu măsură. La aceasta țin să răspund, că bețivul care bea 5--6 kgr. alcool odată, a început totdeauna cu un paharel. Să presupunem că într-o bună zi ar muri toți bețivii ordinari. Ce credeți, câte zile vor trece până vom avea altă generație de bețivi? În ziua următoare ei vor apare din rândurile celor ce beau cu măsură. Înțeleptul Solomon spune că vinul se aseamănă cu șarpele care mușcă. Este vremea ca tinerii credințioși să-și dea seama de plaga aceasta și să se hotărăască să lupte pentru stărpirea ei.

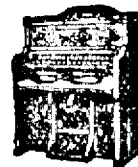
Grupări anti-alcoolice

Pentru această luptă, fiecare persoană trebuie să se hotărăască în mod voluntar. Întâi, că nu mai bea niciun fel de băutură îmbătătoare. Apoi să stăruiască la timp și ne la timp să câștige cât mai mulți tovarăși în această luptă. Fiecare biserică trebuie să aibă un asemenea grup de oameni hotărâți, care să crească în fiecare zi până îi va cuprinde pe toți membrii și prietenii bisericii-lor noastre.

Luptând împotriva mândriei și a beției, vom aduce lumea mai aproape de Hristos. Câștigând biruință asupra lor, ni se vor deschide noi câmpuri de lucru. Prin asemenea cuceriri, caracterul nostru va fi din zi în zi mai frumos până va ajunge în asemănarea lui Hristos.

Harmoniuri

bune și ieftine
pentru biserici
și familii găsiți
la

Francisc
K e c s k é s

Timișoara IV.

Str. Bolintineanu No 16

ÎN PRINCIPELE FERDINAND s'a ținut un botez cu 3 suflete la 13 August. Actul botezului a fost îndeplinit de către fr. D. Bojan. Domnul să binecuvinteze noile Sale plante.

Din lumea largă

Germania și Cehoslovacia. Ultima dată când a apărut FARUL, situația internațională era tulbură, din cauza neînțelegerilor dintre cele două țări de mai sus. Ba, Luni, în 26 Septembrie, Hitler a ținut o vorbire în care după mai multe atacuri îndreptate împotriva Cehoslovaciei, a spus că până la 1 Octombrie, ținuturile locuite de Germani, vor trebui să fie predate de către Cehoslovacia Germaniei. La caz că Cehoslovacia va refuza aceasta, Germania va începe războiul pentru cucerirea acestor ținuturi.

Prim ministrul englez a intervenit pe lângă dl. Mussolini ca să facă pe dl. Hitler să-și modifice ultimul dat, și să accepte o convorbire în legătură cu această chestiune. La această intervenție, din partea Ducelui, s'a chemat o conferință la München, la care au luat parte dl. Chamberlain, prim-ministrul Angliei, dl. Daladier, prim-ministrul Franței, dl. Mussolini și dl. Hitler. Cei patru bărbați de stat au ajuns la o bună înțelegere, și astfel războiul a fost înlăturat.

Cehoslovacia a predat ținuturile în care partidul germanilor sudeți au avut, în alegerile trecute, mai mult de 50 la sută voturi, Germaniei urmând ca în localitățile unde acest partid nu a înrunit această majoritate de voturi, să se țină un plebiscit, prin care poporul care locuiește acolo, își va spune cuvântul că unde ar voi să aparțină. Acest plebiscit se va ține până la data de 1 Noiembrie.

Cehoslovacia și celelalte țări. Cu privire la pretențiunile ce le au dela Cehoslovacia Polonia și Maghiarii, conferința celor patru bărbați de stat a ajuns la înțelegerea, că Cehoslovacia trebuie să se înțeleagă cu aceste două țări în termen de trei luni, după care termen, dacă nu vor ajunge la înțelegere, cei patru bărbați de stat se vor întruni din nou și vor dispune ce trebuie să se facă.

După ultimele știri sosite din străinătate, se afirmă că între Polonia și Cehoslovacia s'a ajuns la o înțelegere, după care Polonia a și luat în primire teritoriul predat de către Cehoslovacia.

Conferința internațională. Știrile ce sosesc din America, par a ne confirma hotărârea președinte-

lui Roosevelt, de a chema în America, o conferință internațională, la care să participe toate națiunile, să-și spuie cu toții păsurile, și astfel să se încerce o pacificare a tuturor popoarelor.

Înțelegerea Hitler—Chamberlain. După terminarea conferinței celor patru bărbați de stat, dl. Hitler și cu dl. Chamberlain au avut o consfătuire la care au discutat despre modalitățile după care cele două popoare, Englezii și Germanii, să nu mai poarte niciodată războiu între ele.

Desarmare. În ultima vreme s'a început din nou a se vorbi despre desarmarea popoarelor, și mai ales s'a vorbit ca în viitoarele războaie, să se înlăture pe cât posibil avioanele de bombardament, care au produs atâta prăpăd pe unde au trecut, și au lasat atâta jale în inimile popoarelor.

Rugăciune aducătoare de pace. Conducătorii Angliei, au cerut poporului englez și tuturor iubitorilor de pace, ca să ție pretutindeni rugăciuni și cereri, în care să roage pe Dumnezeu, să intervie, pentru pacificarea popoarelor. Slavă lui Dumnezeu, aceste rugăciuni au fost ascultate.

Dl. Chamberlain. Când prim-ministrul englez a fost întrebat, înainte de consfătuirea unde a avut înțelegerea aducătoare de pace, că ce crede despre ceea ce va urma, dl. Chamberlain a răs-

puns: „Când eram mic, am învățat, că dacă nu reușesc în ceva de primadată, să încerc și a doua oră, și din nou să încerc, și acest lucru îl fac și acum”. A mai spus: „Poate că voi găsi și în acest mărăciuș o floare măcar”.

Generalul Averescu. Știrile de Luni, 3 Octombrie, aduc vestea că a murit generalul Averescu, marele soldat al României, care a condus la biruință armatele noastre în timpul războiului de întregire.

Primiri triumfale. Când cei trei bărbați de stat, dl. Daladier, dl. Mussolini și dl. Chamberlain s'au întors acasă, au fost primiți cu urale și flori, din partea cetățenilor lor.

Apărarea Parisului. Ministrul de interne al Franței, d-l Sarrault a declarat, că în cazul când Parisul ar fi atacat de către avioane, populația se va putea adăposti în locurile anume construite cu acest scop. Ministrul a afirmat că în prezent, la Paris se află 43 mii de adăposturi subterane unde populația se poate refugia în cazul unor asemenea atacuri. Afară de aceste adăposturi, mai sunt și alte încăperi, cari pot adăposti câte 10 mii persoane în caz de nevoie. Ministrul a mai declarat, că dacă se va ataca cu bombe incendiare, serviciul pompierilor este în așa fel aranjat, ca să poată fi de față deodată, în 1000 de cazuri de incendii.

Au apărut

Geografia Biblică de dr. Gill. Cea mai interesantă carte din literatura baptistă. Cine vrea să călătorească prin pământul sfânt cu munții, văile și apele lui, cine vrea să plutească pe apele Nilului, Eufratului, Tigrului, să petrească prin **pustiuri și câmpii** împodobite cu flori, **să comande cât mai repede această carte.** Prețul ei este 50 Lei. Dela 10 buc în sus, dăm rabat.

Puterea Misiunii, tradus de W. Sezonov. Cartea care descrie lucrul Evangheliilor din țara Soarelui.

Cine vrea să cunoască pe japonezi și cum lucrează Evanghelia în această țară bântuită de cutremure și foc, să comande această carte imediat. Prețul ei este 30 Lei. Cine comandă mai mult de 10 bucăși, primește rabat.

Depozitul de Literatură din Arad, str. Fabricii 20, vă servește cu aceste cărți. — Mai avem câteva **Registre, Cântările Triumfului, Harta Palestinei** și alte cărți.

Comandați aceste cărți dela Depozitul nostru.

DIN LUMEA RELIGIOASĂ

IN ȘERBAUȚI, jud. Suceava, a avut loc un botez în care 6 suflete au depus o mărturie frumoasă că vor urma Domnului. Textul citit de fr. S. Ungurean a fost dela Faptele 8:1—40 și Romani 12:1—2. Dânsul a ținut o frumoasă cuvântare apărând însemnătatea botezului. După botez a urmat punerea mâinilor, rugăciune, cuvinte de mângăiere și îmbărbătare, slăvindu-se Cel ce a poruncit să se facă acest lucru.

SOCIETATEA TINERETULUI din Tur-au Măgurele, a avut un frumos serviciu religios la 28 August, cu următorul subiect: „Desmoștenirea”. La începutul pro-

gramului, condus de fr. Șchiopu, orchestra condusă de fr. Delianis a întonat Imnul Regal, după care a vorbit fr. Stanciu, arătând că nimeni nu poate fi desmoștenit din moștenirea Domnului. Fr. D. Bojan a îmbărbătat tineretul în încercările cari vin asupra lor, spunând că ele sunt „Doctorii amare amestecate în dulceață”. Fr. T. Șchiopu a vorbit din Psalmul 3 despre David pe care căutau vrăjmașii să-l desmoștenească, dar el a rămas neclintit cu Dumnezeu în moștenirea Lui. Să rămănem și noi neclintiți lângă Domnul Isus în toate încercările vieții.

A urmat o mică convorbire cu titlul „Desmoștenirea”, poezii, și orchestra. Au luat parte bisericile Pr. Ferdinand și Corabia.

SOCIETATEA FEMEILOR „Esteră” din Căprioara, a avut o frumoasă serbare în ziua de 18 Sept. a. c.

Serviciul a fost condus de președinta societății, sora Elena Bumbu, care a vorbit despre rostul femeilor în slujba lui Dumnezeu. Au mai vorbit sora Ecaterina și sora Ruță. S'au declamat mai multe poezii și corul din Bircbiș a împodobit serbarea.

I. Vețan

DELA UNIUNE

Am rugat, într'un număr al FARULUI din vară, pe bisericile baptiste să ne trimită părerea lor despre decizia nouă 28.206—938, în declarații scrise în două exemplare și semnate de către mai mulți membri. Am primit multe răspunsuri. Pe toate le-am trimis Onor. Ministerului Cultelor și Artelor. Rugăm și pe celelalte biserici să ne trimită cât mai repede părerea lor, să semneze cu mâna lor câți membri sunt.

Uniunea nu poate să lucreze decât așa cum găsește de bine întreagă frățietatea, călăuzită de Duhul lui Dumnezeu.

F. I. Cocuț, secretarul Uniunii Baptiste, a făcut o vizită fraților din Bucovina în 23—26 Septembrie.

Recunoaștem cu mulțumire primirea sumelor pentru Uniune: Bis. Fetești, 150 lei. Bis. Fizeș, 100 lei. Bis. Frygor, Caraș, 115 lei. Bis. Somoșcheș, Arad, 300 lei. Bis. Gătaia, Timiș, 120 lei. Bis. Igești, Storoiineț, 363 lei. Bis. Pătrăuți, Storoiineț, 110 lei. Bis. Cerlena Mare, Holin, 120 lei. Bis. sat Stănceni, 250 lei. Bis. Ferendia, Timiș, 220 lei. Bis. Lădești, Arad, 230 lei. Bis. Zărnăncrai, 100 lei. Bis. Turda, 100 lei. Bis. Teleucul Mare, 300 lei. Bis. Călărășani, Sorocea, 40 lei. Bis. Deva, 100 lei. Bis. Cârjiți, 82 lei. Bis. Florești și Răduleii Noi, 250 lei. Bis. Lonea, Hunedoara, 100 lei. Bis. Zorleniul Mare, 50 lei. Bis. Dezești, Severin 250 lei. Bis. Salonta, Bihor, 145 lei. Bis. Ticăușul Mic, Caraș, 384 lei. Bis. Cârnea, 100 lei. Bis. Borloveni Vechi, 220 lei. Bis. Cietova Română, 417 lei. Bis. Lescești, Caraș, 100 lei. Bis. Sudriș, Bihor, 130 lei. Bis. Cusuiș, 120 lei. Bis. Sloboca Mare, 205 lei. Bis. Criciova, 120 lei.

Casier: N. Oncu, str. Blanduziei No. 4, Arad.

Persecuția în Evul Mediu

(Urmare în pag. 3-a)

numeroși în sudul Franței, în Italia, Spania și Valea Rinului.

Ce credeau Waldenzii

1. Biblia e singura autoritate de care ascultă. Ei susțineau că învățăturile lui Hristos și ale apostolilor, fără tradiție, dogme și hotărârile sinoadelor, sunt îndestulătoare pentru mântuire. Tot ce se învață, fără bază biblică, este o poveste.

2. Botezul, ziceau Waldenzii, este numai atunci adevăratul botez, când este săvârșit de ei. Botezul copiilor nu folosește la nimic, pentru că copiii nu au actul credinței.

3. Ei ziceau că biserica romano-catolică nu este biserica lui Hristos. De aceea nu venerază crucea, luminile, sărbătorile, etc. În sfârșit, că ei formează adevărata biserică a lui Hristos.

4. Purgatorul nu există. După moarte omul merge imediat în cer sau în iad. De aceea rugăciunile pentru cei morți, zic ei, nu sunt de niciun folos, pentru că cei din cer n'au lipsă de ele și cei din iad nu pot fi ajutați de ele.

5. Rugăciunile să nu fie adresate sfinților, pentru că, zic Waldenzii, sfinții nu aud rugăciunile și nici nu se roagă pentru noi, sunt așa de absorbiți în bucuria cerească. Nici alte lucruri făcute pentru cei morți, credeau ei, nu folosesc la nimic. Dacă omul, oricât ar fi de păcătos, se pocăiește, imediat este iertat și după moarte ajunge în cer.

6. Pâinea și vinul, spunea Waldo, la Cina Domnului, numai în mod simbolic sau spiritual repre-

zintă trupul și sângele Mântuitorului.

7. Predicarea Evangheliei e un drept al tuturor. Nu e nevoie să fii ordonat ca să poți predica pe Hristos.

Prigonirea Waldenzilor

În 1477, într'o singură cruciadă de exterminare, au pierit măcelăriți 18.000 de Waldenzi. Ei au fost vânați și urmăriți din toate părțile. Singura lor scăpare au fost stâncile și văile adânci ale munților Alpi. În 1545, patru mii au fost masacrați și 22 de districte distruse de foc.

Furtuna deslănțuită contra Waldenzilor, de inchișitori, a fost așa de nimicitoare, încât în 1228, episcopii din Aix și Arles s'au înduioșat și au intervenit la inchișitori, zicându-le: „Voi ați arestat așa de mulți Waldenzi, că nu numai că ne este imposibil să facem rost de alimente și loc pentru ei, dar nu avem nici chiar var și piatră destulă ca să le zidim închisori”.

În 1488, Papa Inocențiu al XIII, hotărî să nimicească pe Waldenzi dintr'o regiune a Franței. Waldenzii auzind acest lucru, se retrăseseră în munți, dar fură urmăriți, prinși și aruncați în prăpastie, zdrobindu-li-se trupurile de stâncile munților. Alții însă s'au ascuns în peșteri. Prigoniticii neîndrăznind să pătrundă înăuntrul, au pus foc la gura peșterii, lăsând ca fumul să-i înăbușe pe toți. Mai târziu cercetându-se peșterile, între altele s'au descoperit 400 de copilași, unii în

(Continuare în pag. 8-a).

FAPTE, PILDE ȘI IDEI

Iubire frățească

Bunătațea și ospitalitatea africanilor nu are nevoie să fie mai mult recomandată și laudată decât ne-o ilustrează următoarea istorioară. Călătoria în Nigeria, Africa, de apus, cu trenul ce duce de la Kafanchan la Jos, trebuie să stai peste noapte într-un compartiment al trenului în fața unui oraș. Nu este hotel, restaurant, ori altă prăvălie, iar cele englezești sunt închise încă de la ora 2 după masă. Mă aflam într-o seară în tren, istorisește un călător creștin, fără zahăr, fără lapte și așa fi dat mult ca să am puțin ceai, un ceainic și puțin foc ca să-l fierb. Apa din sticla mea era aproape pe sfârșite și să spun drept, îmi era foarte sete. Câțiva copii care se jucau împrejur mă hotărîră să-mi întreb unde aș putea să-mi procur cele dorite, în schimbul unei bune răsplatiri. Imediat, unul dintre ei alergă să întrebe pe un sătean de la care puteam să-mi cumpăr cele ce doream. Un altul veni din altă parte cu o tavă și un ceainic, o cană cu lapte proaspăt și un pachetel de zahăr, cu un bilet de la agentul poștal din loc, — un african și el, — în care scrie, că el presupune că voi primi aceste alimente de la un frate în Hristos din Africa.

Certurile

În cele mai multe certuri amândouă părțile sunt vinovate. O certură poate fi privită ca un chibrit, care nu se poate aprinde decât dacă are de ce fi frecat, de ceva tare. Poți să freci chibritul cât vrei de ceva foarte moale, căci nu va face foc. Tot așa e cu certărețul. Dacă nu găsește unul de seama lui, nu are cu cine să se certe. „Robul Domnului nu trebuie să se certe”.

El singur este

Regele regilor

În timpul ceremoniei încoronării sale, în biserica Notre Dame din Paris, în 2 Decembrie 1804, mândrul Napoleon luă coroana din mâinile papei Pius al VII-lea și o așeză el însuși pe capul său. Aceasta s'a întâmplat când el era în culmea puterii sale. Câțiva ani în urmă, acest „rege al regilor”, începuse să cadă. Planul său de a cuceri Rusia și Anglia, se spulberă și ca urmare ajunse prizonier pe singurata insulă Sft. Elena. Acolo el făcu marea mărturisire, că Hristos este totul, și cel mai îngăduitor și mai neîntrecut Biruitor. Hristos poate fi disprețuit astăzi, dar biruința finală va fi totuși a Lui.

Se spune că în catedrala din Viena, se află statuia lui Frederic cel Mare cu brațul și cu degetele întinse spre cinci vocale A, E, I, O, U, care în lătimește for-

mează propozițiunea: „Austria va domni peste tot pământul”. Lăudăroșia și mândria vor cădea. Dar Hristos va cuceri întreaga lume.

Dorbe cu tâlc

Dacă până ieri vrăjmașu-ți, azi îți cade la picioare
Și tu-l ierți tinzându-i mâna, — ei e vierme, tu ești soare!
Dacă inima-ți nu tartă pe ingenunchiatu-
acel,
Tu ești vierme fără suflet, pe când soare
este el!
Vasile Militaru

Păcatul de a bea câte puțin

John B. Gough spunea odată că a văzut o ciopotniță foarte înaltă. Sus pe ciopotnița, o scandură era pusă pe o crețea mică și un om ședea pe ea cu genunchii pe genunchi și striga în jos către cineva: „Dacă eu eram în locul lui”, zicea Gough, „desigur ar fi trebuit să mă cobor mușcă. Cu toate că acest om, marit incurajat să fac ceea ce făcea el, pentru că sunt în deplină siguranță, eu nu aș fi fost deloc sigur că nu vom cădea”. La tel e un băutor moderat, care bea numai câte puțin, fără să umbie beat. El bea cât vrea, dar nu poate să mă asigure că el poate fi un exemplu pentru mine. El poate e tare și scapă de ispita de a deveni un pătimăș. Dar nu cunoaște slăbiciunea apropielii său. Hristos ne dă pilde ca să-L urmăm pe un drum al vieții, sigur și sănătos și noi ne trebuie să facem nimic care ar fi o pricină de cădere pentru altul. Pentru ce să ajuți la căderea fratelui mai slab pentru care a murit Hristos?

Hristos e nemăsurat mai sfânt decât poate fi oricare altul dintre noi. El ne întrece, întocmai cum întrece Muntele Everest din Asia, cel mai înalt munte, un mușuroiu de pământ, dar noi putem să-l copiem caracterul după cum copiază un școlar desenele din cartea lui.

Pocăința

Când rana unui soldat, nu vrea nici cum să se vindece, atunci medicul cercetează foarte bine acel loc. Caută fiecare os și fiecare mușchiu. De multeori la prima vedere, toate sunt la locul lor și totuși durerea continuă. Dar medicul caută neîncetat până când, deodată, găsește ceva tare. Aici e glontețel, spune medicul, Trebuie scos afară altcum nu se vindecă bolnavul. Și el taie până ajunge la glonte și-l scoate afară. De multeori viața unui om e la fel. La suprafață se pare om de treabă și fără greș. Dar el ascunde în adâncurile sufletului ceva păcat secret, care îl roade și-l îmbolnăvește. De

aceea trebuie să dăm voie Medicului celui mare să scoată toate păcatele ascunse din inima noastră. Doamne, cercetează-mă și dacă vezi vreo cale rea în mine, du-mă pe calea veșniciei.

Valoarea credincioșilor simpli

La poala ghețarului Rosenlauri, din Alpi, cresc unele din cele mai felurite flori din lume. Aici este un hotel de unde se pot cumpăra buchete foarte frumoase de flori. Unele din flori sunt foarte simple și obișnuite. Dar ele trebuie să fie în buchet, căci lipsa lor răpește mult din măreția buchetelor. Domnul nostru vrea să culcăgă multe buchete de flori din lumea aceasta și de sigur și cel mai umil credincios are un loc însemnat în buchetele lui Hristos. Vreau să fiu și eu o floare, chiar de aș fi cea mai mică, în cerul lui Hristos ca să împodobesc casa Tatălui.

Cartea cu trei foi

Un predicator obișnuia să poarte cu sine o carte mică. Ea nu avea decât trei foi. Și ceva mai ciudat era că nu avea scris pe ea niciun cuvânt. Prima foaie era neagră, neagră ca și cărbunele. A doua era roșie ca și purpura. Iar ultima era albă ca zăpada. El obișnuia să ia cartea și să uite mult la ea. Fiind întrebat de mulți de ce face acest lucru, el a răspuns: „Această foaie neagră e păcatul meu și osânda lui Dumnezeu asupra lui. Mă uit de multeori la ea și văd că nu e atât de neagră ca și păcatele mele mari. Foaia roșie îmi aduce aminte de jertfa ispășitoare și de sângele prețios. Privesc la ea și plâng și iarăși privesc. Foaia albă reprezintă sufletul meu, spălat prin sângele lui Hristos și făcut alb ca zăpada”. Cartea aceasta cuprinde mai multă învățătură, decât multe cărți cu sute de pagini.

Persecuția în Evul Mediu

(Urmare din pagina 7-a)

leagăn, iar alții în brațele mamei lor.

Un waldenzian vindea Bibliei în limba franceză. Este arestat și a doua zi condamnat să fie ars de viu. De gâtul lui au fost atârinate două Bibliei, una în față și alta în spate, și astfel colportorul a fost nimicit.

În timp de 38 de ani, sub Carol al V-lea până în 1557, în Țările de jos, Olanda și Belgia de azi, 50.000 de persoane au fost spânzurate, arse, decapitate, înecate și îngropate de vii pentru „erezii” sau „rătăcire”.